

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ

HOTĂRÂREA nr. 595
din data de 15.11.2023

Dosar nr.: 189/2018

Petiția nr.: 1822/19.03.2018

Petent: [REDACTED]

Reclamat: I.G.P. Satu Mare

Obiect: soluționarea parțială a petiției înregistrată sub nr. 1822/19.03.2018, ca urmare a anulării în parte a Hotărârii CNCD nr. 424 din 05.11.2018 prin Sentința civilă nr. 29/22.02.2022 pronunțată de Curtea de Apel Oradea, Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, rămasă definitivă prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 1328/08.03.2023 (necomunicată)

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

Numele, domiciliul, reședința sau sediul petentului

1. [REDACTED], cu domiciliul în [REDACTED]
[REDACTED] cu sediul procesual ales la Cabinetul de avocați [REDACTED], cu sediul în [REDACTED]

Numele, domiciliul, reședința sau sediul reclamaților

2. **Inspectoratul de Poliție Județean Satu Mare**, cu sediul în mun. Satu Mare, str. Mihai Viteazu nr. 11, județul Satu Mare

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

3. Petentul reclamă încălcarea dreptului de a beneficia de reducerea perioadei de suspendare pe motiv ca este deținătorul unui permis de conducere emis de autoritățile franceze. Ca urmare a petiției formulate, înregistrată sub nr. 1822/19.03.2018, s-a format dosarul nr. 189/2018, iar ca urmare a instrumentării dosarului a fost emisă Hotărârea Colegiului director nr. 424 din 05.11.2018. Prin hotărârea Consiliului s-a decis că aspectele sesizate întrunesc elementele constitutive ale discriminării, astfel cum este definite în art. 2 alin. (1) coroborat cu art. 10 lit. h) din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, aplicându-se sancțiunea de avertisment contravențional față de Șeful Serviciului Poliției Rutiere Satu Mare, conform art. 5 alin. (2) lit. a), art. 6 și art. 7 din O.G. nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.
4. Petentul a atacat în instanță Hotărârea C.N.C.D. nr. 424/05.11.2018, fiind format dosarul nr. 476/35/2018 pe rolul Curții de Apel Oradea - Secția a II-a Civilă, de Contencios

Administrativ și Fiscal; reclamantul M.M.V. a chemat în judecată pârâții Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării și Inspectoratul de Poliție Județean Satu Mare, solicitând instanței de judecată să dispună: admiterea acțiunii; anularea parțială a Hotărârii nr. 424/05.11.2018 pronunțată de C.N.C.D. în dosarul nr. 189/2018, în sensul aplicării unei amenzi contravenționale în sarcina I.P.J. Satu Mare și a obligării acestuia la publicarea în mass-media, atât în presa locală cât și în presa central, a unui rezumat după hotărârea care constată discriminarea și după sentința judecătorească care urmează a fi pronunțată; obligarea intimatului I.P.J. Satu Mare la plata cheltuielilor de judecată în caz de opunere la admiterea prezentei acțiuni.

5. Prin Sentința civilă nr. 86/24.04.2019 instanța de judecată a dispus următoarele: admite excepția lipsei calității procesuale pasive, invocată prin întâmpinare de pârâtul I.P.J. Satu Mare; respinge cererea reclamantului [REDACTAT] formulată în contradictoriu cu pârâtul Inspectoratul de Poliție Județean Satu Mare, ca fiind introdusă împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă; admite excepția lipsei de interes a reclamantului [REDACTAT], invocată prin întâmpinare de către pârâtul C.N.C.D. respinge cererea reclamantului [REDACTAT] formulată în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, ca fiind lipsită de interes.

6. Ca urmare a recursului formulat de către partea reclamată [REDACTAT] împotriva Sentinței civile nr. 86/24.04.2019, prin Decizia nr. 4086/22.09.2021, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal a dispus următoarele: admite recursul formulat de partea reclamată M.M.V. împotriva Sentinței nr. 86/24.04.2019 pronunțate de Curtea de Apel Oradea - Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal; casează sentința recurată; trimite cauza spre rejudecare la aceeași instanță.

7. În considerentele deciziei mai sus-precizate, regăsim următoarele aspecte: "(...), deși a sesizat că IPJ Satu Mare este persoana reclamată prin sesizarea adresată C.N.C.D. și că aceasta nu se regăsește în considerentele și dispozitivul actului administrative-jurisdicțional, sancțiunea fiind aplicată unei alte persoane, respectiv Șefului Serviciului Poliției Rutiere Satu Mare, instanța de fond a procedat la aplicarea eronată a prevederilor art. 36 C.pr.civ. în condițiile în care părțile raportului juridic litigios au fost clar determinate de către reclamant chiar prin sesizare, neputând fi ignorată identitatea dintre partea reclamată și pârâtul din cauza pendinte."

8. În rejudecare, prin Sentința civilă nr. 29/22.02.2022 pronunțată în dosarul nr. 476/35/2018*, Curtea de Apel Oradea - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal a dispus următoarele: admite în parte acțiunea în contencios administrativ formulată de partea reclamată [REDACTAT] în contradictoriu cu pârâții Inspectoratul de Poliție Județean Satu Mare și Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, având ca obiect anulare act administrativ; anulează în parte Hotărârea nr. 424/05.11.2018 pronunțată de către pârâtul C.N.C.D. în dosar nr. 189/2018, în sensul aplicării sancțiunii avertismentului contravențional pârâtului I.P.J. Satu Mare; respinge ca nefondate restul petitelor cererii de chemare în judecată; ia act că se vor solicita cheltuieli de judecată pe cale separată.

9. În urma declarării recursului de către recurentul-pârât Inspectoratul de Poliție Județean Satu Mare împotriva Sentinței civile nr. 29/22.02.2022, prin Decizia nr. 1328/08.03.2023 (necomunicată la data întocmirii prezentei), Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal a dispus următoarele: admite recursul declarat de Inspectoratul de Poliție Județean Satu Mare împotriva Sentinței nr. 29/CA/22.02.2022 pronunțate de Curtea de Apel Oradea - Secția de Contencios

Administrativ și Fiscal; casează în parte sentința atacată și rejudecând: Anulează în parte Hotărârea nr. 424/05.11.2018 pronunțată de către pârâțul Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării și obligă această autoritate să se pronunțe asupra încălcării dispozițiilor O.G. nr. 137/2000 de către Inspectoratul de Poliție Județean Satu Mare. Menține restul dispozițiilor sentinței.

10. Astfel, prin adresa de înaintare nr. 20.363/19.04.2023 a Direcției Juridice din cadrul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării dosarul nr. 189/2018 a fost restituit Colegiului director, urmând a fi analizată 1822/19.03.2018 prin prisma soluției pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal.

III. Citarea părților

11. În temeiul art. 20, alin. 4, din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu a perioadei de modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura legală de citare a părților pentru data de 21.05.2018.

IV. Susținerile părților

Susținerile petențului

12. Petentul prin avocat sesizează Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării (în continuare C.N.C.D.) cu privire la refuzul dreptului de a beneficia de reducerea perioadei de suspendare pe motiv ca este deținătorul unui permis de conducere emis de autoritățile franceze.

13. La data de 01.10.2017 domnul [REDACTAT] fost surprins de un echipaj de poliție circulând în afara localității cu o viteză care depășea 50 km/ora, viteza maximă stabilită pentru acel tronson de drum. Fapta a fost recunoscută și s-a încheiat un proces-verbal de contravenție prin care s-a stabilit că măsură complementară suspendarea dreptului de a conduce pentru o perioadă de 90 zile, eliberându-se o dovadă de circulație pentru o perioadă de 15 zile.

14. În data de 04.10.2017 în temeiul art. 212, alin.3 din Regulamentul de aplicare al O.U.G. nr.195/2002 domnul [REDACTAT] depus o cerere la Serviciul Rutier Satu Mare pentru ca permisul sa fie reținut de acest serviciu pentru a putea fi restituit la momentul expirării suspendării dreptului de a conduce.

15. În data de 10.11.2017 petentul depune o cerere la același Serviciu Rutier Satu Mare de reducere la 30 zile a perioadei de suspendarea exercitării dreptului de a conduce și restituirea permisului reținut la expirarea celor 30 zile.

16. Petentul susține că în data de 17.11.2017 șeful Serviciului Rutier Satu Mare a răspunsul cererii dumnealui printr-o adresă prin care îi aduce la cunoștință pe de o parte că a promovat testul privind verificarea cunoașterii regulilor de circulație obținând 14 puncte și pe de altă parte faptul că se refuză reducerea perioadei de suspendare la 30 zile pentru faptul ca „examenul nu îți poate produce efectele juridice”, deoarece nu avea dreptul de a-l susține fiind titularul unui permis eliberat de autoritățile franceze.

17. Petentul a depus de asemenea și o acțiune în instanță, materializată în dosarul nr. 4201/83/2017 ce s-a aflat pe rolul Tribunalului Satu Mare care are același obiect respectiv recunoașterea dreptului de a beneficia de reducerea perioadei de suspendare, acțiune care

a fost soluționată prin Sentința civilă nr. 2893/2017/CA și prin care i-a fost admisă acțiunea astfel cum a fost formulată, recunoscându-i-se dreptul de a conduce pe drumurile publice începând cu data de 18.11.2017. Temeiul de drept invocat de petent au fost art. 104 din O.U.G. nr. 195/2002 și art. 212 și art. 221 din H.G. nr. 1391/2006.

18. Petentul susține faptul că a avut dreptul de a conduce începând cu data de 18.11.2017, iar acest drept i-a fost suspendat în mod abuziv până la data de 16.01.2018.

19. Petentul solicită C.N.C.D. să constate și să sancționeze fapta de discriminare și încadrează acțiunea reclamatului ca fiind discriminare, conform art. 1, alin.1 - 2 și art. 2 alin (1) din O.G. 137/2000.

20. În susținerile și sprijinul celor prezentate ca fiind discriminatorii, petentul anexează adresa I.G.P. Inspectoratul General de Poliție Județean Satu Mare Serviciu Rutier nr. 588/10.11.2017; Sentința civilă nr. 2893/2017/CA din data de 20.12.2017 (Dosar nr. 4201/83/2017 Tribunalul Satu Mare).

Susținerile părții reclamate

21. Reclamatul a transmis același punct de vedere înregistrat sub nr. 3021/18.05.018 și 3037/31.01.2018 fără a se prezenta și la audieri. În cuprinsul acestui punct de vedere susține că în soluționarea cererii de reducere a perioadei de suspendare a permisului adresată de petent în data de 10.11.2017 s-au avut în vedere dispozițiile legale ale art. 104 și 113, alin. (3) din O.U.G nr. 195/2002 și prevederile legale ale art. 212, alin.(3), art. 219, alin. (1) și alin.(3), art. 221 alin. (1).

22. Reclamatul apreciază că în speță nu sunt aplicabile dispozițiile art. 221, alin.(1) din Anexa nr. 1 la HG nr. 1391/2006, având în vedere că petentul nu figurează în evidențele poliției rutiere române, întrucât nu deține permis eliberat de autoritățile române.

23. Astfel, reclamatul susține că restituirea permisului petentului potrivit art. 219, alin. (3) din anexa nr. 1 la H.G. nr. 1391/2006 este posibilă numai în situațiile menționate la art. 106 din O.U.G nr. 195/2002, situații în care petentul nu se află.

24. Reclamatul consideră că petentul nu se află în niciun caz de discriminare conform dispozițiilor O.G. nr.137/2000.

25. În susținerile și sprijinul celor prezentate, reclamatul anexează adresa I.G.P. - Direcția Juridică nr. 32070/19.02.2018, Sentința civilă nr. 4049/2017 pronunțată de Curtea de Apel București în dosarul civil nr.6106/2/2017, acțiunea în recurs depusă de reclamat în dosarul nr. 4201/218/2017.

IV. Cadrul legal aplicabil.

26. Prevederile legislative relevante în prezenta cauză sunt următoarele:

Constituția României

Art. 1

„(3) România este stat de drept, democratic și social în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme, în spiritul tradițiilor democratice ale poporului român și idealurilor Revoluției din decembrie 1989, și sunt garantate.”

Art. 4

„(2) România este patria comună și indivizibilă a tuturor cetățenilor săi, fără deosebire de rasă, de naționalitate, de origine etnică, de limbă, de religie, de sex, de opinie, de apartenență politică, de avere sau de origine socială. ”

Art. 15 – Universalitatea

„(1) Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.”

Art. 16 – Egalitatea în drepturi

„(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

(2) Nimeni nu este mai presus de lege.

(3) Funcțiile și demnitățile publice, civile sau militare, pot fi ocupate, în condițiile legii, de persoanele care au cetățenia română și domiciliul în țară. Statul român garantează egalitatea de șanse între femei și bărbați pentru ocuparea acestor funcții și demnități.

(4) În condițiile aderării României la Uniunea Europeană, cetățenii Uniunii care îndeplinesc cerințele legii organice au dreptul de a alege și de a fi aleși în autoritățile administrației publice locale.”

Art. 20 - Tratatul internațional privind drepturile omului

„(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte. (2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile.”

O.G 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată

Art. 2

„(1) Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”.

Art. 10

„(1) Constituie contravenție, conform prezentei ordonanțe, dacă fapta nu intra sub incidența legii penale, discriminarea unei persoane fizice, a unui grup de persoane din cauza apartenenței acestora ori a persoanelor care administrează persoana juridică la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată, respectiv din cauza convingerilor, vârstei, sexului sau orientării sexuale a persoanelor în cauza prin:

(...) h) refuzarea acordării pentru o persoană sau un grup de persoane a unor drepturi sau facilități.”

Protocolul nr.12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului

Art.1

”Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără niciun fel de discriminare bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație. Nimeni nu va fi discriminat de o autoritate publică, pe baza oricăruia dintre motivele menționate la paragraful 1”.

Convenția Europeană a Drepturilor Omului

Art.14

”Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție, trebuie să fie asigurată fără niciun fel de deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.”

Ordinul nr.144/2008 privind aprobarea Procedurii interne de soluționare a petițiilor și sesizărilor, publicat în Monitorul Oficial nr. 348 din 6 mai 2008

V. Principiile de analiză

27. Potrivit art. 2 alin. (1) din O.G.137/2000 republicată, **pentru existența discriminării directe trebuie îndeplinite cumulativ următoarele condiții:**

- existența unor persoane sau situații aflate în poziții comparabile;
- existența unui tratament diferențiat manifestat prin: orice deosebire, excludere, restricție sau preferință;
- existența unui criteriu de discriminare;
- existența unui raport de cauzalitate între criteriul de discriminare și tratamentul diferențiat;

28. Tratamentul diferențiat trebuie să aibă ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea, folosinței sau exercitării în condiții de egalitate a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a unui drept recunoscut de lege.

29. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că, pentru ca o asemenea încălcare să se producă, *„trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă.”*

30. În practica jurisdicțională a Curții Constituționale s-a statuat în mod constant că principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice nu presupune uniformitate ci, dimpotrivă, soluții diferite pentru situații diferite. Principiul egalității impune, de aceea, un tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite, în caz contrar

el presupunând un drept la diferențiere (Decizia nr. 6/1996, publicată în M. Of. nr. 23/1996).

31. Un aspect definitoriu al discriminării îl constituie criteriul interzis de legiuitorul național prin art. 2 alin 1, textul de lege prezentând sub forma unei enumerări cu caracter determinat criteriul de „*rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată*”; caracterul neexhaustiv al enumerării este dat de însăși sintagma „sau orice alt criteriu” alăturată criteriilor exprese, sintagmă care oferă posibilitatea reținerii oricărui alt criteriu nespecificat de lege, dar care este materializat ca fapt determinant în săvârșirea unei fapte de discriminare. Criteriul, în raport cu elementele constitutive ale discriminării, astfel cum este definit în art. 2 din O.G. nr. 137/2000, trebuie interpretat în sensul existenței sale ipso facto, ca circumstanță concretizată, materializată, constituind însăși cauza actului sau faptului discriminatoriu și care, în situația inexistenței, nu ar determina săvârșirea discriminării.

32. Conform cazuisticii CEDO, criteriile trebuie să reprezinte caracteristici personale pe baza cărora persoane sau grupuri de persoane pot fi deosebite unele de altele (*Kjeldsen, Busk Madsen și Pedersen împotriva Danemarcei*, 7 decembrie 1976, §56). „Art. 14 nu protejează împotriva oricărui tratament diferențiat ci doar împotriva acelor care se bazează pe o caracteristică identificabilă, obiectivă sau personală ori pe «statut», pe baza cărora o persoană sau un grup de persoane se diferențiază între ele” (*Clift împotriva Regatului Unit*, 13 iulie 2010, §55), menționând că noțiunea „*orice altă situație*” trebuie să se interpreteze cât mai larg posibil (*Clift împotriva Regatului Unit*, 13 iulie 2010, §56-61), cu atât mai larg cu cât dreptul atins este considerat a fi mai important (*Clift împotriva Regatului Unit*, 13 iulie 2010, §62).

33. Discriminarea directă presupune o legătură de cauzalitate identificabilă între actul sau faptul diferențierii și apartenența la una dintre caracteristicile sau la unul dintre criteriile cuprinse în norma juridică și individualizate în cazul persoanei care este supusă discriminării. Legătura de cauzalitate presupune considerarea motivului sau a motivelor care au stat la baza actelor aplicate în cauzele de discriminare (tratament diferențiat) și impun a analiza un criteriu interzis invocat de petent, care constituie un factor relevant sau determinant în acțiunea sau inacțiunea imputată părții reclamate.

34. De asemenea, o faptă poate fi considerată faptă de discriminare dacă atinge un drept, oricare dintre cele garantate de tratate internaționale ratificate de România sau cele prevăzute de legislația națională.

35. Astfel, în situația în care persoana care se consideră discriminată ar stabili o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe sau indirecte pe baza unui criteriu interzis, punerea efectivă în aplicare a principiului egalității de tratament ar impune atunci ca sarcina probei să revină persoanei acuzate de discriminare, care ar trebui să dovedească că nu a avut loc o încălcare a principiului menționat. În acest context, reclamatul ar putea contesta existența unei astfel de încălcări, stabilind prin orice mijloc legal, în special că tratamentul aplicat persoanei care se consideră discriminată este justificat de factori obiectivi și străini de orice discriminare pe baza unui criteriu interzis.

36. Potrivit O.G. nr. 137/2000, republicată, una dintre condițiile pentru ca o faptă să fie discriminatorie este lipsa unei justificări obiective, legitime, necesară sau proporțională în aplicarea tratamentului diferențiat. În acest sens, în conformitate cu prevederile art. 5 din O.G. nr. 137/2000, justificată obiectiv poate fi diferența de tratament bazată pe o caracteristică legată de criteriile prevăzute la art. 2 alin. (1), atunci când, în temeiul naturii

activităților ocupaționale sau al contextului în care acestea se desfășoară, o asemenea caracteristică reprezintă o cerință profesională.

V. Motivele de fapt și de drept

37. În fapt, Colegiul director este chemat să constate ca partea reclamată, în speță I.G.P. - Șeful Serviciului Poliției Rutiere Satu Mare a săvârșit un abuz și totodată o discriminare prin refuzarea dreptului ce aparținea petentului de a beneficia de reducerea perioadei de suspendare a dreptului de a conduce pe drumurile publice pe motiv ca este deținătorul unui permis de conducere emis de autoritățile franceze. Colegiul director reține faptul că petentul reclamă atât acțiunea reclamatului cât și inacțiunea apreciată ca fiind discriminatorie, fiind invocate prevederile O.G. nr. 137/2000 referitoare la existența oricărui "alt criteriu".

38. Colegiul reține circumstanțele faptei supuse analizei, astfel cum au fost descrise la mai sus.

39. Colegiul director reține astfel cum și instanța de fond a menționat în cuprinsul Sentinței civile nr. 2893/2017/CA faptul că în cuprinsul OUG nr. 195/2002 deși este adevărat că se face referire la "sediul poliției rutiere unde conducătorul auto este luat în evidență" și că din punct de vedere formal petentul nu figurează cu permis de conducere valabil eliberat de autoritățile publice române, această împrejurare nu poate constitui un temei juridic solid pentru a se putea interpreta dispozițiile OUG nr. 195/2002 în sensul că de reducerea perioadei de suspendare a dreptului de a conduce autovehiculele pot beneficia doar cetățenii români deținători de permise de conducere eliberate, „luate în evidență în România”.

40. De asemenea, prezentarea conducătorului auto la sediul poliției rutiere care îl are în evidență pentru susținerea examenului de testare a cunoștințelor profesionale sunt norme de competență administrativă date în sarcina autorității publice pentru organizarea examenului de testare a cunoștințelor și nu stabilesc în niciun caz competența materiale de a examina doar cetățenii luați în evidență și în niciun caz nu limitează dreptul la examinare și de a beneficia de prevederile art. 104 doar cetățenilor care au permis de conducere eliberat de autoritățile publice române.

41. Faptul că beneficiul dispozițiilor art.104 este recunoscut tuturor persoanelor fizice față de care s-a luat sancțiunea complementară a suspendării dreptului de a conduce autovehicule rezultă din însuși dispozițiile OUG nr. 195/2002 care nu fac nicio distincție legală cu privire la emitentul permisului de conducere deținut de persoana față de care se aplică sancțiunea administrativă a suspendării dreptului de a conduce pe o perioadă, legea contravențională română se aplică în mod unitar față de toate persoanele care conduc autovehicule pe teritoriul României indiferent de cetățenia, reședința sau domiciliul acestora, iar prevederile art.104 alin. (1) din OUG nr. 195/2002 rezultă că reducerea perioadei se dispune de șeful poliției rutiere pe raza căreia a fost săvârșită fapta.

42. În prezența unui drept prevăzut de lege, se poate aprecia că lipsa unor norme clare de competență administrativ teritorială a organelor poliției rutiere privind autoritatea competentă să organizeze examenul de testare a cunoștințelor conducătorilor auto care dețin permise de conducere eliberate de alte state nu poate fi imputată titularului dreptului, cu atât mai mult cu cât în realitate acesta a fost luat în evidență administrativă a poliției rutiere pe raza teritorială unde a fost săvârșită fapta, respectiv în evidența poliției a cărui

conducător are competența materială de a dispune reducerea duratei de suspendare a dreptului de a conduce autovehicule.

43. Răspunsul formulat de Șeful Serviciului Poliției Rutiere Satu Mare la adresa nr. 588/10.11.2017 depusă de petent, Colegiul director consideră a fi lipsită de temei legal, argumentele aduse nefiind justificate de niciun text legal aplicabil la situația dată, reprezentând de fapt un refuz nejustificat de a soluționa cererea petentului.

44. Criteriul, în raport cu elementele constitutive ale discriminării, astfel cum este definit în art. 2 din O.G. nr. 137/2000, trebuie interpretat în sensul existenței sale, *ipso facto* și constituind mobilul principal al actului sau faptului discriminatoriu. În situația inexistenței, nu ar determina săvârșirea discriminării. Natura discriminării, sub aspectul ei constitutiv, decurge din faptul că diferența de tratament este determinată de existența unui criteriu, ceea ce presupune o legătură de cauzalitate între tratamentul diferit indus și criteriul interzis de lege.

45. Din analiza obiectului petiției raportat la îndeplinirea elementelor constitutive ale faptei de discriminare, Colegiul director reține că, în speță, acestea se întrunesc, criteriul de discriminare fiind cel al statului care a eliberat permisul de conducere al cetățeanului român cu reședința în Franța, criteriu aplicat de reclamat.

46. Colegiul director identifică, în speța supusă analizei, un criteriu interzis care să stea la baza tratament discriminatoriu care s-ar fi aplicat petentului de către partea reclamată.

47. Astfel, o faptă poate fi considerată discriminatorie, dacă aduce atingere unui drept, oricare dintre cele prevăzute și garantate de tratatele internaționale ratificate de România sau cele prevăzute de legislația națională, după cum dispune și O.G. 137/2000, care la art. 1 alin. 2.

48. Colegiul director aplica Inspectoratului de Poliție Județean Satu Mare, avertismentul contravențional.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Aplică sancțiunea de avertisment contravențional față de Inspectoratul de Poliție Județean Satu Mare, conform art. 5 alin. 2 lit. a), art. 6 și art. 7 din **O.G. nr. 2/2001**;
2. O copie a hotărârii se va transmite părților.

VII. Modalitatea de plată a amenzii
Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal de 15 zile de la comunicare, la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare cu modificările și completările ulterioare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului director prezenți la ședința de deliberări au fost:

BABUȘ RADU – Membru

DIACONU ADRIAN NICOLAE - Membru

GRAMA HORIA – Membru

JURA CRISTIAN – Membru

MOȚA MARIA – Membru

OLTEANU CĂTĂLINA – Membru

Data redactării: 17.11.2023
Redactată și motivată C.O./F.L.I.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare cu modificările și completările ulterioare, republicată și Legii nr. 554/2000 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu